

УЧИЛИЩНИЯТЪ ЗВЪНЕЦЪ

Като завърнала се птичка
отъ южнитѣ страни,
като любима ластовичка
звънецътъ зазвъни.

Другари, книгитѣ вземете!
Разсѣмна се навънъ.
На училището вървете! —
За насъ е тоя звънъ.

Той поздравъ праща съ възхищение
на раннитѣ зори
и вика ни пакъ за учение,
за радостъ, за игри.

Послушайте какъ бързо пѣе
съ гласъ ясенъ тозъ пѣвецъ,
засмѣно утрото люлѣе —
училищний звънецъ!

Иванъ Карановски

ПАКОСТНИЦИ

Най-голѣми немирници и пакостници въ селото бѣха Босилко и Грозданъ. Кой да отнеме нѣщо на нѣкое дете? — Босилко. Кой да разбие нѣкому носа? — Грозданъ. Кой да ходи изъ гората, за да разваля гнѣздата на птичкитѣ и да взема яйцата имъ? — Босилко и Грозданъ. Кой да закѣснява отъ училище? — Пакъ тѣ. Кого да наказва учителътъ? — Все тѣхъ...

И тази учебна година се свърши. Раздадоха свидетелствата. И Босилко и Грозданъ получиха сѣщо своитѣ. Тѣ минаваха съ срѣденъ успѣхъ. Босилко се загрижи. Той знаеше, че баща му нѣма да е доволенъ, та не смѣеше да си отиде. А Грозданъ не искаше и да знае.

— Ехъ, какво? Нали минаваме? — утешаваше той Босилка. — Другитѣ иматъ хубавъ успѣхъ... Нека иматъ! Ама нали пакъ съ насъ ще бждатъ?... Иматъ по-високи бележки, ама тѣ видѣли ли сж това, което ние знаемъ въ гората, на полето, изъ улицитѣ? Знаятъ ли тѣ това, което ние знаемъ?...